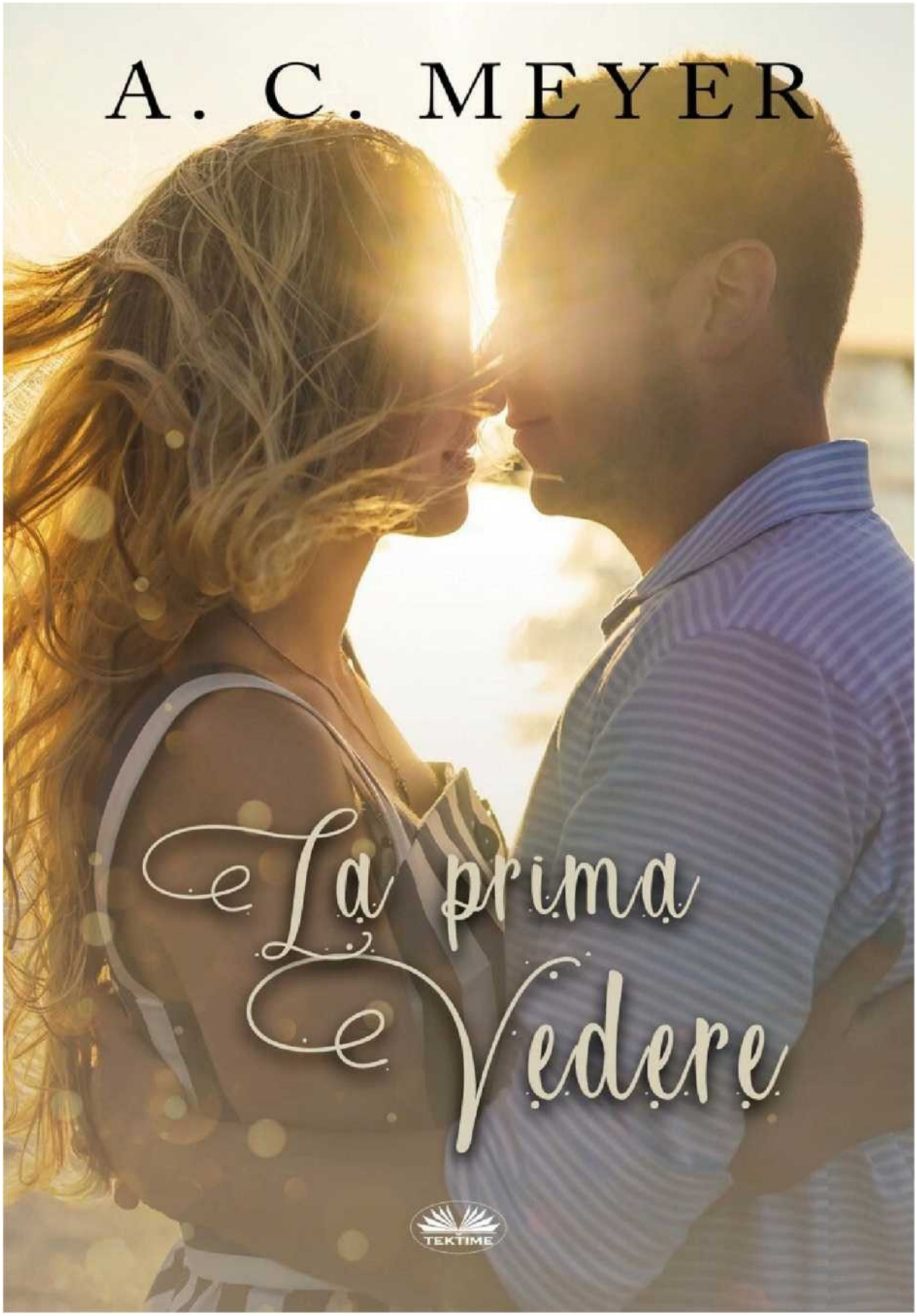
A. C. MEYER
La prima Vedere
TEKTIME

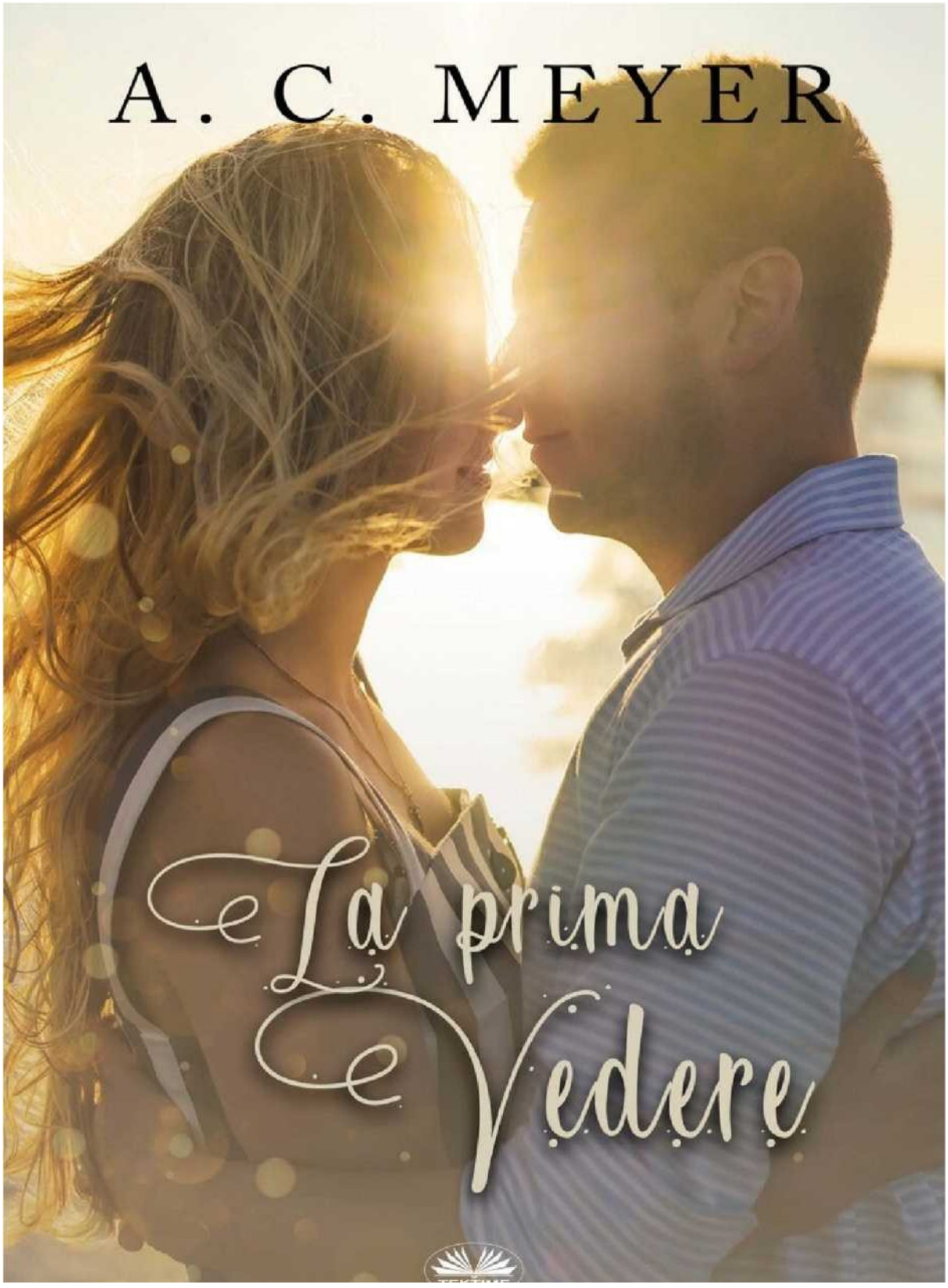
A. C. MEYER
La prima
Vedere

A PRIMA VEDERE

A. C. MEYER

Traducere de: Cristina Botîlcă

„La prima vedere”

Scrisă de A. C. Meyer

Copyright © 2020 A. C. Meyer

Toate drepturile rezervate.

Traducere de: Cristina Botîlcă

Design copertă © 2020 Luizyana Poletto

Rezumat

După ce a petrecut ani de zile având grijă de surorile ei mai mici atunci când părinţii lor au murit, Valentina a simţit că a venit în sfârşit momentul să preia controlul asupra propriei vieţi. Voia să vadă lumea, să se distreze şi să transforme în sfârşit în realitate toate planurile despre care crezuse că nu vor fi niciodată mai mult decât nişte vise.

A trebuit să tragă adânc aer în piept şi să se forţeze să intre pe internet şi să rezerve un zbor şi un loc de cazare. La urma urmei, îşi petrecuse ani de zile înconjurată de surorile ei mai mici, iar a călători singură într-un alt stat, unde nu cunoştea pe nimeni, era destul de îndrăzneţ pentru ea.

Ceea ce nu ştia era că această călătorie îi va schimba viaţa pentru totdeauna...

“Quando lhe achei

Me perdi

Quando vi você

Me apaixonei ”[1]

Chico César

Cuprins

Rezumat

“Quando Ihe achei

01

02

03

04

05

06

07

Nota autorului

Mai multe cărţi de acelaşi autor:

Despre Autor

Notas

01

Valentina şi-a împachetat ultimele haine, a închis valiza şi a oftat. Nu-i venea să creadă că, în sfârşit, pleca. Îşi petrecuse ani de zile visând, făcând planuri despre care nu credea că vor deveni realitate. Planuri pentru un timp doar a ei. Şi, în sfârşit, se întâmpla.

A trebuit să tragă adânc aer în piept pentru a se forţa să intre pe internet şi să rezerve un zbor şi un loc de cazare. La urma urmei, îşi petrecuse ani de zile înconjurată de surorile ei mai mici, care îi ocupau o mare parte din timpul ei, liber şi nu numai. Să se decidă să călătorească într-un alt stat, unde nu cunoştea pe nimeni şi unde ar fi fost propria ei companie timp de zece zile întregi, era destul de ieşit din comun pentru ea.

Ochii i s-au oprit pe rama foto de pe comodă şi a zâmbit când a văzut poza părinţilor ei cu cele trei fetiţe radiante: Valentina, Catarina şi Sabrina. Toate păreau atât de fericite în acea fotografie. Nu ştiau că o tragedie avea să distrugă acea familie unită, pe care toată lumea o admira atât de mult.

Lacrimile au curs când şi-a amintit de noaptea în care se trezise cu mirosul de arsură şi cu strigătele părinţilor ei. Totul s-a întâmplat atât de repede şi a fost atât de traumatizant, încât şi-a blocat acea noapte din minte. Îşi amintea doar momentul în care, înconjurată de vecinii ei şi îmbrăţişându-şi surorile, a văzut clădirea în care locuiau într-un cartier de lux din São Paulo fiind mistuită de flăcări, cu părinţii ei înăuntru. După ce îşi scoseseră cele trei fiice, cei doi se întorseseră în casă. La scurt timp, a devenit clar că flăcările erau rezultatul unui scurtcircuit în apartamentul de alături. Ei încercau să îşi salveze vecinii. Dar nu s-au putut salva pe ei înşişi şi le-au lăsat pe fetele de 17, 15 şi 13 ani în grija bunicii materne.

La scurt timp după ce a împlinit 18 ani, Valentina şi surorile ei au experimentat din nou o pierdere când bunica lor, Dina, a murit, lăsând-o pe Valentina să se ocupe de surorile ei.

Ea terminase recent liceul şi şi-a asumat sarcina de a avea grijă de ele, dedicându-se cu ardoare acestei munci. A renunţat la petreceri, la iubiţi şi la tot ceea ce făceau celelalte fete de vârsta ei pentru a se concentra pe îngrijirea surorilor ei mai mici. A înţeles că era datoria ei să păstreze familia pe care o lăsase unită şi să se asigure că fetele aveau un viitor asigurat. Chiar dacă trebuia să piardă distracţia, tinereţea şi chiar un viitor al ei.

Acum, la 25 de ani, părea că munca ei cu surorile sale s-a terminat. Era mândră de tot ceea ce făcuse pentru ele. Catarina, care avea 23 de ani, era director de marketing la o mare multinaţională. Câştiga un salariu bun, vorbea trei limbi străine şi fusese promovată rapid datorită competenţei şi dedicării sale—ceva ce învăţase de la sora ei mai mare. Sabrina, în vârstă de 21 de ani, era asistentă medicală recent calificată. Obţinuse un post în secţia de terapie intensivă pentru copii a unui spital privat şi tocmai se logodise cu iubitul ei din adolescenţă.

Amândoi erau pe drumul cel bun în viaţă, iar ea ştia că venise momentul să se concentreze asupra ei însăşi. Să descopere ce formă va lua cariera ei sau ce ar trebui să facă cu viitorul ei. Cine ştie? S-ar putea chiar să-şi găsească un iubit! În timp ce fetele au crescut, ea le-a întreţinut cu ajutorul asistenţei financiare lunare pe care o primise după moartea părinţilor ei. La acestea se adăugau banii din asigurarea de viaţă şi despăgubirile pe care le primiseră pentru incendiu. Cu ajutorul avocatului familiei, a reuşit să investească banii şi să creeze un fond în expansiune, care a fost împărţit între ele când Sabrina a împlinit 21 de ani. Avea o viaţă confortabilă, dar îşi dorea o profesie. Voia să-şi găsească locul ei în lume, acum când surorile ei şi-l găsiseră pe al lor.

Iar primul pas a fost să petreacă zece zile în Peninsula Marau din Bahia, în nord- estul Braziliei.

— Dacă ai închis deja fermoarul valizei, atunci desfă-l.

Valentina a râs când a auzit vocea Catarinei. Sora ei a intrat în cameră încărcată cu diverse pungi de cumpărături.

— Ce sunt toate astea? Ai fost la cumpărături? a întrebat, în timp

ce sora ei a început să scoată haine din sacoşe şi să le aşeze pe pat. Toate ţesăturile colorate, cu modele, erau foarte diferite de hainele practice pe care le purta Valentina de obicei.

— Doar pentru că te-ai hotărât să mergi într-o staţiune care are loc doar pentru 58 de persoane care vor fi toate cupluri şi tu vei fi ca o nucă în perete, nu înseamnă că te voi lăsa să fii ştearsă, i-a răspuns Cat, aşa cum o ştiau toţi, şi amândouă au râs.

— Nu fi prostută! De unde ştii că unul dintre ceilalţi 57 de turişti nu va fi un burlac sexy?

— Socotesc că e mai probabil să fie un „tătic” cu bani, cu două prietene cu treizeci sau patruzeci de ani mai tinere decât el.

Ea s-a strâmbat şi amândouă au râs. Cat a luat o rochie de mătase albastră, pictată manual, care se potrivea perfect cu părul blond al Valentinei.

— E frumoasă… a murmurat, simţind mătasea între degete, în timp ce Cat a deschis valiza şi a scos toate hainele ei, înlocuindu-le cu cele noi. Hei, ce faci?

— Ai interdicţie să iei cu tine toate hainele astea.

— Dar…

— Cat are dreptate, a spus Sabrina, intrând în dormitorul surorii sale cu şi mai multe genţi. Călătoria asta e începutul unei noi etape din viaţa ta. Ai avut grijă de noi multă vreme. E timpul să te răsfăţăm şi noi.

Valentina a pus rochia pe pat şi şi-a tras surorile într-o îmbrăţişare de grup.

— Îmi veţi lipsi atât de mult, a şoptit ea.

— Şi tu nouă. Dar nu ai voie să foloseşti telefonul sau internetul. Vrem să profiţi la maximum, a răspuns Sabrina, atingându-şi sora pe nas cu arătătorul. Zâmbind, s-a dus la pat şi a răsturnat ceea ce părea a fi tot felul de lenjerie şi cămăşi de noapte.

— Am verificat deja la hotel, a explicat Cat, începând să împacheteze din nou. Nu există semnal la telefon sau la internet. A făcut un mic dans şi au râs toate.

— Nici măcar nu mă laşi să văd ce haine iau cu mine în vacanţă? a întrebat Valentina.

— Nu! au răspuns surorile ei la unison, iar Sabrina a arătat spre baie.

— Profită de timp pentru a face un duş şi a te pregăti de călătorie. Am rezervat Uber-ul pentru ora 11:30, a explicat ea. Astfel, vei ajunge la aeroport cu mult timp înainte de zborul de la ora 14:00.

— Vă iubesc, a spus Valentina. Mulţumesc pentru tot sprijinul vostru.

— Noi suntem cele care trebuie să-ţi mulţumim pentru că ai avut grijă de noi, când ar fi fost mult mai uşor să-ţi vezi de viaţa ta şi să laşi serviciile sociale să

> > > > >

aibă grijă de noi, a răspuns Cat, cu un zâmbet pe faţă.

— Nu aş face niciodată asta! a exclamat ea, ducându-şi mâna la inimă. Ura până şi gândul că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Dacă ar fi fost mai tânără, toate trei ar fi putut fi luate în grijă şi numai Dumnezeu ştia ce s-ar fi întâmplat. Voi sunteţi familia mea. Nu v-aş părăsi niciodată.

— Şi acum, meriţi o pauză de la toată pălăvrăgeala noastră neîntreruptă, a spus Sabrina, ca să destindă momentul, şi au râs cu toţii. Valentina a făcut ce i s-a spus şi s-a dus să facă un duş pentru a începe să se pregătească pentru marea ei aventură.

02

După un zbor de două ore până la Ilheus, Valentina a fost întâmpinată în aeroport de reprezentanta care urma să o ducă la staţiunea din Peninsula Marau. Femeia ţinea în mână o pancartă cu numele ei şi i-a oferit un zâmbet mare şi primitor atunci când s-a prezentat.

— Bine aţi venit în Bahia! Eu sunt Lucia. Sper că şederea ta în Peninsula Marau va fi una de neuitat!

— Bună, Lucia! Mulţumesc! a zâmbit Valentina. Abia aştept să văd totul.

— Astea sunt toate bagajele tale? a întrebat femeia, iar Valentina a dat din cap. Eşti bine? Să mergem!

— Sigur, să mergem.

Valentina a urmat-o prin zona de sosiri, în timp ce fata trăgea valiza spre ieşire. Imediat ce au trecut de uşi, Valentina a simţit soarele pe faţă. Era foarte cald. În timp ce mergeau pe trotuar spre maşină, şi-a dat jos jacheta pe care o purtase în timpul zborului peste rochia albastră cu flori albe pe care o aleseseră surorile ei. A zâmbit, iubind clima aceea atât de diferită de cea cu care era obişnuită.

Pe măsură ce se apropiau de maşina neagră care se oprise cu luminile de urgenţă aprinse, ochii Valentinei s-au concentrat asupra bărbatului care se sprijinea de uşa pasagerului. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi şi o cămaşă albastră care avea exact aceeaşi nuanţă ca rochia ei. Valentina a încercat să nu zâmbească atunci când şi-a dat seama că părea că se asortau. În timp ce el era distras, citind ceva pe telefon, ea l-a privit mai atent. I-a observat trăsăturile puternice, barba şi părul şaten ciufulit de briza uşoară. Era înalt, mult mai înalt decât ea, şi în formă bună, cu muşchi în toate locurile potrivite. Nu putea să nege că era chipeş... Prea chipeş pentru a fi singur.

Simţind mişcare, Caio şi-a ridicat ochii de pe ecranul telefonului, unde recitea pentru ultima oară articolul pe care îl trimisese editorului său. Ştia că nu va avea internet în staţiune. Dacă voia să schimbe ceva în articolul ştiinţific pe care îl scrisese despre viaţa marină din nordul Braziliei, unde îşi petrecuse ultimele şase luni, trebuia să o facă acum. A observat-o pe fata de la compania de turism venind spre el, dar toată atenţia lui s-a fixat imediat pe zeiţa blondă de lângă ea.

Era timidă şi şi-a lăsat privirea în jos când şi-a dat seama că el se uita la ea. Dar, chiar dacă ştia că era nepoliticos, nu-şi putea lua ochii de la ea. Cu părul ei lung dat pe spate într-o coadă de cal, putea vedea fiecare trăsătură a chipului ei frumos. Ochii căprui încadraţi de genele lungi, nasul delicat şi gura în formă de inimă. Pielea deschisă, aproape fără machiaj, părea că nu mai văzuse soarele de mult timp. Iar rochia albastră lejeră, cu flori albe, care se mula pe corpul ei, era elegantă şi senzuală. Era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată şi i se părea că se îndrepta spre acelaşi loc în care mergea şi el.

— Caio, ea e Valentina, i-a prezentat-o Lucia, iar el i-a întins mâna, pe care ea a strâns-o. Caio, ea e Valentina. Vine cu noi în staţiune, a explicat ea şi s-a întors spre Valentina. Caio e biolog şi cercetează viaţa marină din regiune.

Ea i-a zâmbit, iar el s-a simţit ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. „Ce se întâmplă?” s-a întrebat el. Nu se mai simţise aşa în faţa unei fete din liceu. A încercat să îi întoarcă zâmbetul, dar nu era sigur că va reuşi. Chiar putea cineva să-ţi facă o asemenea impresie la prima vedere?

Valentina nu ştia ce să facă. Acest tip superb o privea atât de intens, încât avea impresia că poate vedea în interiorul ei. „Îşi poate da seama că mi s-a părut că e sexy?” se întreba ea. Nu avusese decât un singur iubit, cu mult timp în urmă, înainte ca viaţa ei să fie dată peste cap. Îşi pierduse virginitatea cu el şi, pe atunci, crezuse că îl iubeşte. Dar când viaţa ei s-a schimbat, întâlnirile au trebuit să facă loc altor priorităţi. Nu era o mironosiţă. Aprecia frumuseţea masculină şi simţea dorinţă, la fel ca orice altă fată de vârsta ei. Era doar neexperimentată, deoarece, spre deosebire de alte fete de vârsta ei, a trebuit să

pună această parte a vieţii în aşteptare pentru o vreme.

— Bună! a spus ea, simţind forţa mâinii lui, care a ţinut-o pe a ei mai mult timp decât se aşteptase. Mă bucur să te cunosc, Caio.

El a clipit de câteva ori, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, şi a zâmbit, ceea ce la făcut şi mai chipeş.

— Da... Plăcerea e numai a mea.

Râzând la o glumă intimă, Lucia a deschis uşa din spate a maşinii, ca să poată urca amândoi.

— Mergem? a întrebat reprezentanta, iar cei doi au dat din cap, îndepărtându-se în sfârşit unul de celălalt.

Se gândea că vor merge la Marau cu maşina, ceea ce o făcea să se simtă incomod, pentru că nu ştia cum se va descurca cu prezenţa acestui tip pe bancheta din spate, lângă ea, ore în şir. Aşa că a fost surprinsă când, la scurt timp după ce au pornit la drum, au oprit într-o parcare.

— Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit? a întrebat ea, surprinsă.

— Mergem pe apă, a spus el cu voce joasă, accentul ritmat pe care ea nu-l putea identifica făcându-i corpul să vibreze.

Ea a râs, nervoasă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Mergem la Marau cu barca. E o călătorie incredibilă, a răspuns el, ajutând-o să coboare din maşină. Mai ales pentru un începător.

Ea şi-a dat ochii peste cap şi a râs şi mai mult. Era un râs adevărat, nu una dintre acele chicoteli false pe care le vedea de

obicei când cineva flirta cu el.

— De unde ştii că sunt începătoare? a întrebat pe un ton provocator.

— Îmi dau seama, pur şi simplu. După expresia ta când te uitai pe geamul maşinii, după pielea aceea deschisă care pare că nu a văzut soarele de mult timp, după surpriza ta când am oprit...

Vocea lui s-a întrerupt când şi-a ridicat ochii şi s-a uitat în ai ei. De atât de aproape, a putut vedea că ochii ei erau de o nuanţă maro-deschis, foarte deschis, aproape verde. Era atât de vrăjit, încât abia când a auzit vocea Luciei şi-a dat seama că îşi aplecase faţa spre cea a Valentinei, ca şi cum ar fi vrut să o sărute.

— Doamne, trebuie să creadă că sunt atât de ciudat! s-a mustrat singur, îndepărtându-se de ea.

Când Caio a făcut un pas înapoi, Valentina a respirat adânc. Tremura şi era confuză. Pentru o clipă, crezuse că el avea de gând să o sărute şi, în secunda următoare, se îndepărtase de parcă nu ar fi suportat să o atingă.

„Cred că am fost singură prea mult timp” s-a gândit ea. „Văd un chip drăguţ şi mă gândesc imediat că e interesat de mine, aşa, pur şi simplu. E o prostie!”

Valentina nu mai fusese niciodată pe o barcă şi îi plăcea să fie în largul mării. Stând la pupa, pierdută în gândurile ei, nu l-a observat pe Caio venind spre ea. A sărit când s-a aşezat lângă ea.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te sperii, a spus el, iar ea a zâmbit.

— Nu-i nimic, eram în lumea mea...

— Te gândeai la... a îndemnat-o el, iar ea a râs.

— La viaţă... Ea a râs din nou. Asta a fost un clişeu, îmi pare rău.

A fost rândul lui să râdă.

— Spune-mi mai multe, frumoaso. Ochii ei s-au mărit puţin la complimentul lui.

— Oh, nimic... Ea a oftat. Nu mi-am dat seama niciodată cât de frumoasă e marea şi nici nu am apreciat enormitatea ei...

— N-ai mai văzut niciodată marea? a întrebat el, iar ea a clătinat din cap.

— Nu. E prima dată când călătoresc. Ea s-a uitat înapoi spre mare. Acolo de unde vin eu, nu există mare.

— Serios? De unde eşti tu?

— Sâo Paulo, şi tu?

— Itacare.

— Asta e aici, în Bahia, nu?

— Da, a zâmbit el. Acolo locuiesc aproximativ 29.000 de oameni, iar plajele sunt frumoase.

— Uau, trebuie să fie atât de liniştit.... Total diferit de Sâo Paulo, cu peste 12 milioane de oameni.

— Absolut.

— Şi încă mai locuieşti acolo?

— Nu... Călătoresc mult pentru muncă, dar baza mea e în Salvador, chiar dacă nu petrec prea mult timp acolo. Ea a dat din cap. Te întâlneşti cu prieteni în Marau? a întrebat Caio, vrând să ştie dacă o aştepta cineva.

— Nu. Am venit singură, în vacanţă.

— Într-o staţiune preferată de cei care merg în luna de miere?

Ea a râs.

— Vorbeşti ca sora mea. A spus că m-aş simţi ca nuca în petere.

Caio a privit-o, fermecat. Era cu atât mai frumoasă când zâmbea.

— Sora ta are dreptate. Slavă Domnului că merg şi eu şi te pot salva de la grozăvia de a fi a treia roată în paradis, înconjurată de cupluri!

Valentina a ridicat o sprânceană.

— Cum să mă salvezi? De altfel, de ce te duci acolo?

— Fac un studiu despre viaţa marină din zonă. Sunt biolog, iar staţiunea mă angajează din când în când pentru a mă ajuta cu probleme de protecţie a mediului.

Ea s-a uitat la el şi şi-a îngustat ochii împotriva soarelui, strâmbându-şi nasul, care începea să se înroşească.

— Va trebui să foloseşti multă cremă de soare, frumoaso. El a clipit. Şi o pălărie. Pielea ta e foarte sensibilă, iar soarele e puternic pe aici.

— Pălărie? La naiba, ştiam că am uitat ceva...

El s-a uitat în jur înainte de a răspunde.

— Din fericire, suntem aproape de destinaţie. La hotel, există un magazin de suveniruri şi unul de haine... Ar trebui să ne întâlnim acolo.

— Noi doi? Ea a ridicat o sprânceană cu o expresie obraznică.

— Bineînţeles, eu sunt cel care te va salva de la a fi o nucă în perete. Râsetele lor s-au stins, dar au continuat să se privească unul pe celălalt, înconjuraţi de vibraţii, până când sunetul motorului a dispărut şi şi-au dat seama că se opriseră la un chei.

— Cred că... Ea şi-a umezit buzele în timp ce el o privea. Am

ajuns…

El a privit-o din nou, în tăcere, până când a murmurat:

— Am sosit…

Apoi, Caio a clătinat din cap şi s-a ridicat, dându-i mâna.

— Eşti gata pentru cea mai frumoasă vacanţă din viaţa ta?

Ea şi-a pus mâna în mâna lui, a zâmbit şi a dat din cap.

— Gata. Cel puţin, aşa cred… s-a gândit ea, în timp ce el o conducea afară din barcă.

03

Valentina a intrat în cabana în care urma să stea şi a tresărit. Era uluitoare. La recepţie, îi spuseseră că fiecare cameră era inspirată de un loc exotic, iar al ei era Indonezia. Asta a făcut-o să suspine, pentru că era un loc pe care dorea neapărat să îl viziteze. S-a plimbat prin spaţiul de locuit, admirând decorul, apoi a trecut în dormitor. Petale de trandafiri erau împrăştiate pe patul mare cu baldachin. Cu un zâmbet pe buze, şi-a trecut mâna peste cearşafurile din bumbac egiptean, simţind cât de moi erau. Când s-a întors, a văzut că vizavi de pat se afla o pereche de uşi de sticlă care dădeau spre o terasă cu vedere la mare.

Ţinându-se de balustrada care împrejmuia puntea, protejată de pălăria pe care Caio insistase să i-o cumpere de la magazin, Valentina a privit peisajul din jurul ei. Soarele apunea la orizont şi se gândea că nu fusese niciodată într-un loc mai frumos. Era atât de fericită să fie acolo şi să vadă cu ochii ei împrejurimile uluitoare.

Zâmbind în continuare, s-a întors înăuntru, şi-a dat jos pălăria şi a început să desfacă valiza pe care unul dintre angajaţii staţiunii o adusese la cabană pentru ea. Era pentru prima dată când verifica ce îi împachetaseră surorile ei şi a fost surprinsă când a

văzut hainele. Toate erau strălucitoare, colorate şi feminine. Ar fi mers chiar până la a spune că erau sexy. Erau total diferite de ceea ce purta de obicei, la fel ca rochia albastră cu care călătorise. Dar era dispusă să fie îndrăzneaţă. Să-şi ducă viaţa pe un alt drum, începând cu acea călătorie.

Nu ştia ce se va întâmpla când se va întoarce acasă. Trebuia să-şi dea seama ce să facă cu viaţa ei. Cine ştie? Poate că ar fi început un program de studii la universitate? Nu avea experienţă în nimic în afară de a avea grijă de surorile ei, dar o diplomă i-ar putea deschide uşi.

Un ciocănit a surprins-o. S-a uitat la ceasul digital de pe noptieră. Era aproape ora 19:00! Nu-şi dăduse seama că era atât de târziu. S-a dus în hol şi a deschis uşa, găsindu-l pe Caio de partea cealaltă.

Când a văzut-o, a zâmbit. Purta în continuare aceleaşi haine, cu părul dezordonat şi cu nasul puţin mai roşu decât înainte, dar tot frumoasă arăta. Privirea ei confuză era adorabilă, la fel ca felul în care a zâmbit când l-a recunoscut.

— Este un moment nepotrivit? a întrebat el.

— Nu... tocmai despachetam.

— Am venit să te întreb dacă ai vrea să iei cina... ăăă... cu mine, a spus el, nestiind cum să-şi controleze mişcările mâinilor.
> > >

Confuz, Caio s-a întrebat ce se întâmpla cu el. Nu era un tip timid. Era singur şi nu avea niciodată o problemă în a flirta cu fetele de care era interesat. Dar, cu Valentina, era altceva. Avea o reacţie fizică la ea. Stomacul îi era tot numai noduri şi creierul i se topise.

— Am pierdut complet noţiunea timpului... Chiar ţi-e foame? Te deranjează să aştepţi puţin până mă pregătesc?

— Bineînţeles că nu! Ce zici de asta? Te las să te pregăteşti şi ne întâlnim la restaurantul hotelului în... o oră? Ea a dat din cap cu un zâmbet. E suficient timp?

— Categoric. Mulţumesc foarte mult, Caio!

El a clipit şi, înainte de a se îndrepta spre cabana lui, a spus:

— Plăcerea este a mea.

Ea a întârziat. Era în regulă, pentru că erau doar trei minute, se gândi Caio. Dar, totuşi, întârziase. Aşezat la barul restaurantului, a luat o înghiţitură din cocktailul albastru cu vodcă şi Curaţao Blue pe care i-l servise barmanul. Se simţea neliniştit, anxios chiar, ceea ce îl făcea să se simtă nelalocul său. Întotdeauna era atât de calm şi de relaxat. Prietenii lui spuneau că era imperturbabil şi că întotdeauna apelau la el atunci când aveau nevoie de ajutor.

Firea lui senină şi optimistă avea mult de-a face cu felul în care trăise încă din copilărie, înconjurat de animale de toate felurile. Meseria lui necesita răbdare. Putea petrece luni întregi făcând studii şi observând comportamentul animalelor marine pentru a finaliza un proiect, aşa că trebuia să fie disciplinat şi calm. Să simtă această chimie intensă, pe care nu o mai simţise niciodată, cu o femeie pe care o cunoscuse cu cinci secunde în urmă, era de neînţeles pentru el.

— Oh, mamă! a murmurat barmanul, pe care îl cunoştea deja din alte vizite ale sale în staţiune. A fluierat încet şi şi-a pus mâna peste inimă. Asta e, vino la tati...

Caio şi-a luat ochii de la băutura sa şi a urmat privirea tânărului barman. Se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac, din nou. Când a văzut-o pe Valentina stând în picioare la intrarea în restaurant, căutând în jurul ei pe cineva, pe el, s-a ridicat repede. A luat băutura şi, înainte de a se îndrepta spre ea, s-a întors spre barman şi l-a arătat cu degetul.

— Dă-ţi ochii peste cap, amice, i-a spus cu vocea lui cea mai

serioasă.

Barmanul a râs şi a ridicat din umeri, recunoscându-se învins.

Caio s-a întors şi s-a îndreptat spre Valentina, care stătea stânjenită la uşă, căutându-l cu privirea. Când ochii lor s-au întâlnit, cei căprui şi calzi ai ei făcându-i să strălucească pe cei albaştri ai lui, Caio a simţit din nou acea strângere ciudată în piept, dar nu s-a oprit. Forţa invizibilă care îl atrăgea spre ea era înfricoşătoare, dar irezistibilă.

Când a fost faţă în faţă cu ea, Valentina a zâmbit. Era anxioasă, îi transpirau palmele. Întârziase, lucru pe care îl ura. Dar probase mai multe ţinute înainte de a se decide să ia rochia corai cu flori delicate pictate manual. Îşi spusese că era doar o cină cu cineva nou, dar simţea, de asemenea, că trebuie să arate bine. Această vanitate era ceva nou pentru ea, deoarece nu fusese niciodată preocupată în mod deosebit de aspectul ei sau de hainele la modă.

„Poate că magia acestui loc îşi face efectul” se gândea ea. Aceeaşi magie care o făcea să tresară de fiecare dată când vedea chipul chipeş al lui Caio.

— Bună, a murmurat ea, rupând tăcerea dintre ei.

— Bună, a murmurat şi el, zâmbind. Arăţi minunat.

Ea s-a uitat în jos la rochia pe care o purta şi a zâmbit, uitându-se din nou la el.

— Eşti gata pentru cină?

Ea a dat din cap, iar el i-a întins mâna pentru a o ghida înainte, spre masa din colţ pe care şeful de sală o rezervase pentru ei. Restaurantul era mic şi intim, păstrând atmosfera exclusivistă şi paradisiacă a insulei. Lumina era difuză, cu lumânări care pâlpâiau pe mese şi flori colorate. Pereţii erau toţi din sticlă, oferind vederi panoramice. El ceruse masa înconjurată de mare, care avea o privelişte unică şi care ar fi fost de neuitat pentru o fată care nu mai fusese niciodată la plajă.

— Îţi place aici? a întrebat, după ce s-au instalat şi au comandat.

— Îmi place foarte mult, chiar dacă nu am explorat încă...

— Peninsula e frumoasă. Şi sunt atât de multe lucruri distractive de făcut în afară de a te bucura de plajă.

— Ce ai sugera?

— Păi... Snorkeling, scufundări, înot în piscinele naturale, descoperirea peninsulei pe bicicletă... Sunt atât de multe lucruri incredibile de făcut pe aici...

Ea a zâmbit, cu ochii strălucind, gândindu-se la cât de multă distracţie o aşteaptă. Paharele de vin alb fuseseră servite, împreună cu farfuriile cu fructe de mare pe care le comandaseră, când Caio a spus:

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură, Valentina a ridicat ochii, a zâmbit şi a pus-o înapoi în farfurie.

— Bineînţeles.

— Ce caută o fată ca tine aici, singură?

Ea a ridicat o sprânceană, confuză.

— Ce vrei să spui prin „o fată ca mine”?

— Te rog să nu o iei în mod greşit... Pur şi simplu, nu e genul de excursie pe care turiştii tind să o facă singuri. Şi tu eşti frumoasă. E greu să-ţi imaginezi că o fată superbă ca tine nu are unul, sau mai mulţi tipi îndrăgostiţi de ea.

Ea a înclinat capul, părând adorabilă, ceea ce l-a făcut să zâmbească.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine când te-am văzut mai devreme, a murmurat ea şi, când şi-a dat seama că-şi spusese gândurile cu voce tare, şi-a dat ochii peste cap şi şi-a dus mâna la gură.

— Se pare că mi-am lăsat filtrul de comentarii jenante în São Paulo.

Caio a zâmbit şi mai larg şi a râs.

— E bine de ştiut că gândim la fel. A luat o înghiţitură de vin şi a aşezat paharul înapoi pe masă. Am vrut doar să înţeleg... Să te cunosc mai bine.

Valentina a dat din cap, a luat şi ea o înghiţitură ca şi cum şi-ar fi adunat curajul şi, inspirată de magia nopţii, şi-a deschis inima. Ceea ce era surprinzător, căci nu era genul de persoană care se deschidea de obicei în faţa oricui.

— Sună ciudat dacă spun că aici începe viaţa mea? Viaţa mea adevărată? A clătinat din cap. La 17 ani, mi-am lăsat deoparte visele şi ambiţiile pentru viitor pentru a avea grijă de surorile mele. Şi acum că şi-au pus viaţa pe drumul cel bun, am decis că e momentul meu să încep să trăiesc. Dintr-un impuls, am cumpărat biletul, am rezervat hotelul şi iată-mă aici!

Ochii lui Caio erau plini de admiraţie pentru curajul ei. Ştia că nu era uşor să-ţi schimbi viaţa atunci când aceasta era deja stabilită, din proprie experienţă. Să-şi părăsească oraşul natal şi să înfrunte lumea pentru a-şi putea îndeplini visul şi a lucra ca biolog marin a fost cea mai dificilă decizie pe care a luat-o vreodată. Şi asta în condiţiile în care a făcut-o de tânăr, când nimic nu pare a fi prea dificil pentru un băiat care se crede invincibil. Nu ştia dacă acum, ca adult, va avea curajul să lase în urmă tot ceea ce construise, orice ar fi fost, pentru a pleca în căutarea destinului său.

În timp ce mâncau acea cină delicioasă, discutau atât de armonios, încât părea că sunt prieteni vechi. Ea a vorbit despre surorile ei. El a vorbit despre familia lui, care era încă în Itacare. Ea i-a spus că nu ştia ce carieră ar trebui să urmeze. El ia povestit despre munca lui şi despre dragostea lui pentru animale. Au continuat să vorbească pe parcursul cinei, desertului şi cafelei.

Nu şi-au dat seama cât de târziu era până când nu a fost ora

închiderii. Caio i-a făcut semn chelnerului să îi treacă în contul lui, în timp ce ea a protestat, spunând că vrea să contribuie.

— Nu e corect. Dacă aş fi fost singură...

El a întrerupt-o.

— Dar nu ai fost cu mine, aş fi avut o seară atât de plictisitoare!

Ea a râs.

— Mă îndoiesc de asta. Sunt sigură că ai fi fost cu una dintre multele fete care trebuie să fie moarte după tine, a spus ea, în timp ce urmau poteca de pietricele spre plajă.

A fost rândul lui Caio să râdă.

— Uiţi că ne aflăm într-o staţiune populară pentru cei aflaţi în luna de miere. Probabil că suntem singurele persoane singure care au venit aici pentru a juca rolul de a treia roată la căruţa unor porumbei îndrăgostiţi.

Au continuat să vorbească în timp ce se plimbau pe plaja de nisip, desculţi. Caio a spus că nu a mai ieşit cu nimeni în mod serios de mai bine de un an, când ultima lui iubită, biolog ca el, s-a îndrăgostit la prima vedere de un bărbat pe care îl cunoscuse într-una dintre călătoriile sale.

— Crezi în asta? a întrebat-o el când se îndreptau spre cabana ei.

— În ce? Dragoste la prima vedere? Valentina şi-a simţit inima bătându-i în piept în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Nu ţi se pare ciudat? Cum e posibil să te îndrăgosteşti de cineva pe care nu-l cunoşti, de cineva pe care nu l-ai mai văzut niciodată? Doar uitându-te la el?

— Odată, am citit că dragostea la prima vedere înseamnă două perechi de ochi care se întâlnesc şi două suflete care se unesc, făcând ca timpul să se oprească în loc. Nu poţi nega că nu e poetic. E romantic. Foarte romantic.

Au rămas o vreme în tăcere.

— Nu am trăit niciodată una dintre aceste poveşti de dragoste, a spus Valentina. Nu am simţit niciodată acel tip de dragoste arzătoare care îţi taie respiraţia, a continuat ea, simţind o ciudată îngreunare a respiraţiei în timp ce îl privea pe Caio. Poate că nu sunt decât nişte trucuri pe care mintea noastră încearcă să ni le joace.

Privind drept înainte la marea calmă din faţa lui, Caio a fost de acord.

— Nici eu. Mă întreb dacă nu cumva conceptul acelei iubiri arzătoare nu e idealist, nerealist... Mi se pare mai credibil faptul că e vorba de atracţie, nu de dragoste, ceea ce le taie respiraţia oamenilor.

— Poate... Valentina a murmurat. Nu am mai ieşit cu nimeni de atât de mult timp, încât nu pot spune cu adevărat... Ştiu doar că, de când eram adolescentă, nu am simţit niciodată acea flacără.

Caio s-a oprit brusc.

— Adolescentă? Vrei să cred că nu ai mai ieşit cu nimeni de când erai adolescentă?

Ea a râs.

— Eram prea ocupată să am grijă de două fete care depindeau total de mine pentru orice.

El încă se uita la ea, confuz. Dar când îl privea aşa, nu se putea gândi decât să o sărute. Atracţie. Ştia cum să se descurce cu asta.

— A fost foarte generos din partea ta să renunţi la tot pentru ele.

— Ele au fost totul pentru mine şi încă sunt.

Au continuat să vorbească până când au ajuns la cabana ei.

— Am avut o seară minunată.

— Şi mie mi-a plăcut, a răspuns Caio.

Nu-şi puteau lua ochii unul de la celălalt. În întunericul nopţii, luminaţi doar de stelele de pe cer şi de lumina intimă şi blândă a staţiunii, Caio şi Valentina erau mistuiţi de pasiune, dorinţă şi nevoie. Ochii lor s-au concentrat pe buzele celuilalt. Erau aproape unul de celălalt, mai aproape decât era strict potrivit pentru doi oameni care practic tocmai ce se cunoscuseră. Ea şi-a lins buza de jos, iar el i-a urmărit mişcarea cu privirea, lăsându-şi propriile buze să se despartă.

Valentina a spus:

— Am o regulă de trei întâlniri. Şi imediat şi-a dat un şut în fund, realizând încă o dată că nu putea controla lucrurile pe care le spunea în preajma lui.

Caio a părut brusc amuzat.

— Trei întâlniri?

— Da, a spus ea, înainte de sărut... Şi alte lucruri.

El a râs.

— Destul de corect. Şi-a înclinat capul spre dreapta, zâmbind. Cred că mă pot descurca cu asta...

Ea şi-a muşcat buza şi a râs.

— Mă simt ca şi cum m-aş fi întors în liceu, a lăsat să scape Valentina, iar el a râs.

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că mă simt la fel?

Ea a dat din cap, simţind cum i se înroşeşte faţa.

— Bine, frumoaso. Cred că e mai bine să plec, înainte să încerc să încalc regula celor trei întâlniri.

Valentina a dat din nou din cap.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta!

— Şi eu. M-am simţit foarte bine.

Caio i-a luat mâna, simţind căldura palmei ei răspândindu-se încet în tot corpul lui. Era moale. Atât de moale, încât voia să o atingă peste tot, ca să descopere dacă toată pielea ei era la fel. Înainte de a face ceva ce ar fi regretat, cum ar fi să o tragă într-un sărut intens şi pasional, s-a aplecat şi şi-a lipit uşor buzele de mâna ei. Îndreptându-se din nou, a zâmbit, i-a dat drumul cu reticenţă la mână, ia făcut cu ochiul şi s-a întors să plece.

Făcuse câţiva paşi în direcţia cabanei sale, de cealaltă parte a terenului de tenis, când şi-a auzit numele.

— Caio? L-a strigat ea, iar el s-a întors.

— Da?

Valentina s-a uitat la el, simţind cum vârtejul o mătură. Habar nu avea ce-i făcea, dar voia să simtă. Voia să arunce prudenţa în vânt şi să profite la maximum de tot ceea ce pierduse asumându-şi responsabilitatea pentru surorile ei la o vârstă atât de fragedă.

— Ştii care este partea bună când îţi faci propriile reguli? a spus ea cu un zâmbet obraznic, ceea ce l-a făcut să râdă în timp ce dădea din cap. Poţi să le încalci oricând vrei.

Şi, dintr-un impuls, a renunţat la sandalele pe care le ţinea în mână, a alergat în braţele lui şi a simţit cum ambele corpuri ale lor se cutremură când buzele li s-au atins pentru prima dată.

04

A doua zi dimineaţă, Valentina se sprijinea de balustrada din jurul punţii cu o ceaşcă de cafea aburindă în mâini, când a auzit o bătaie puternică în uşă.

Tocmai se trezise, după ce dormise prost din cauza gândurilor la Caio şi la sărutările lui. Părul ei era încă dezordonat, răsturnat pe umeri şi băgat în halatul alb şi moale primit de la hotel.

S-a întrebat cine putea fi atât de devreme, dar şi-a imaginat că ar fi fost acelaşi tip care o ţinuse trează toată noaptea. Cu un zâmbet pe buze, a traversat cabana şi s-a îndreptat spre uşă. Dar când a deschis-o, a văzut o fată cu părul negru tras în coadă de cal, purtând uniforma staţiunii. Sarah, conform numelui imprimat cu auriu pe o mică insignă neagră, i-a zâmbit larg când o văzu.

— Bună dimineaţa, a spus ea. Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme—nu era nici măcar 8 dimineaţa—dar am un bilet pentru dumneavoastră.

I-a întins Valentinei un plic mic.

— Oh, mulţumesc!

— Cu plăcere, a răspuns fata. A zâmbit din nou, s-a scuzat şi a plecat.

Valentina a închis uşa, simţindu-se curioasă şi anxioasă. S-a dus pe canapea, s-a aşezat confortabil, cu piciorul stâng îndoit sub ea, şi a deschis plicul, scoţând o felicitare albă cu un zâmbet desenat pe ea.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost semnătura, ceea ce a făcut-o imediat să rânjească. Şi-a trecut un deget peste hârtia groasă, observând scrisul puternic, în acelaşi timp mustrându-se pentru că nu-şi putea controla emoţia.

— Încetează! Şi-a spus cu voce tare. Te comporţi ca o

adolescentă de 17 ani, nu ca o femeie de 25.

Aceste cuvinte au făcut-o să se gândească la faptul că trecuse mult timp de când nu mai simţise aşa ceva pentru un membru al sexului opus. Acea senzaţie de frig în stomac, inima care îi bătea cu putere şi cât de fericită era datorită biletului erau senzaţii pe care le uitase de atât de mult timp, încât a simţit brusc cum i se strânge pieptul. S-a gândit la toate experienţele pe care le pierduse în viaţă din cauza a ceea ce se întâmplase.

A respirat adânc, încercând să-şi păstreze calmul. Ceea ce se întâmplase era în trecut şi acum nu era momentul să sufere pentru asta. Avea ceva ce trebuia făcut şi era sigură că mama ei, oriunde s-ar fi aflat, nu ar fi vrut ca ea să-şi petreacă viaţa resemnată. Ştia că ceea ce îşi doreau cel mai mult părinţii ei era ca ea şi surorile ei să fie fericite şi era pregătită să profite la maximum de momentele de fericire pe care i le oferea viaţa.

A citit biletul. Cuvintele i-au pus un zâmbet pe faţă, la fel ca însuşi Caio.

Bună dimineaţa, frumoaso.

Prima ta aventură te aşteaptă. Eşti gata?

Ne întâlnim în douăzeci de minute în faţa staţiunii. Îmbracă-te pentru a te uda.

Să nu întârzii, prietenii noştri nu ne vor aştepta.

Caio X

Entuziasmată, Valentina a fugit în camera ei. Cu o seară înainte, după ce Caio o părăsise la cabană cu un ultim sărut, se simţea prea agitată ca să despacheteze. Se hotărâse să le lase totul pentru dimineaţă, dar acum putea să aştepte până mai târziu.

A luat din valiză o pungă cu câţiva bikini în ea—toţi foarte diferiţi de simplul costum de baie pe care îl împachetase ea. A ales unul

cu model mov, care avea un caftan asortat. Şi-a aplicat crema de protecţie solară de factor 50 pe faţă şi pe corp şi şi-a pus pălăria de paie cu boruri largi. A pus crema de protecţie solară, poşeta şi un prosop în geanta de plajă şi s-a uitat în oglindă, mulţumită de reflexia ei. Trebuia să recunoască faptul că faptul că le lăsase pe surorile ei să îi reîmpacheteze geanta fusese o idee excelentă.

Nerăbdătoare să afle ce plănuise Caio pentru acea zi, a părăsit cabana cu zâmbetul pe buze.

Caio era neliniştit, plimbându-se înainte şi înapoi la recepţie. Se întreba ce naiba se întâmpla cu el. Era acolo pentru muncă. Cercetarea era centrul vieţii sale.

Nu era ca şi cum ar fi avut o zi de lucru prestabilită de care să se ţină. În calitate de consultant independent, el furniza un serviciu —în acest caz, analiza iniţiativele de protecţie a mediului pentru viaţa marină din regiune, puse în aplicare de staţiune. În mod normal, era entuziasmat să se apuce de treabă imediat ce ajungea. Dar iată-l acolo, lăsând munca deoparte pentru a merge să se distreze cu o fată. O turistă care locuia la o distanţă imensă de el şi pe care probabil că nu o va mai vedea niciodată după ce va pleca. Dar numai gândul că nu o va mai vedea după nouă zile îi făcea inima să se tulbure.

Nu putea să nege că era confuz. Chiar dacă nu voia să se implice cu nimeni, nu se putea abţine să nu se gândească la ea. Noaptea de dinainte îl zguduise până în măduva oaselor. Când i-a alergat în braţe şi l-a sărutat, parcă aşteptase acel moment toată viaţa lui fără să ştie. Buzele ei se potriveau perfect cu ale lui, iar când şi-a pus braţele în jurul ei, nu a mai vrut să-i dea drumul niciodată.

Iar când noaptea s-a încheiat, după ce s-au pierdut în sărutările celuilalt pentru mult timp, el s-a întors la cabana lui cu sentimentul că ea i-a schimbat viaţa pentru totdeauna. Încă nu

înţelegea cum se putea întâmpla asta.

Când s-a trezit, înainte de a-şi pune ordine în gânduri, Caio a folosit telefonul pentru a organiza o aventură care era sigur că i-ar fi plăcut. Abia aştepta să-i vadă reacţia. Dar, după două căni de cafea neagră şi după ce a rememorat evenimentele din noaptea precedentă, se îndoia de tot ce simţise. Oare chiar simţise ceva sau se afla sub influenţa magiei Peninsulei? Nu era o coincidenţă faptul că locul acela era un paradis pentru cei aflaţi în luna de miere. Frumuseţea idilică era un instrument puternic de seducţie. Era atras de ea, asta era tot. Era o femeie frumoasă, inteligentă şi interesantă. Şi asta era tot. Fără îndoială, exagera ceea ce se întâmplase între ei.

O mişcare la intrare i-a atras atenţia. A întors capul, iar când ochii lui i-au întâlnit pe a ei, a simţit cum bătăile inimii i se accelerează. Putea o simplă atracţie să aibă cu adevărat un asemenea efect? Nu ştia. Dar când ea a zâmbit timid, cu o strălucire de fericire în ochi, el s-a simţit ca şi cum ar fi fost împuşcat direct în inimă. În acel moment, tot corpul lui a răspuns la viziunea frumoasei tinere în mov. Stomacul lui se simţea ca şi cum s-ar fi înnodat, inima îi bătea repede şi îi era greu să respire. Ar fi spus că acea explozie de sentimente din interiorul lui era oribilă dacă nu ar fi fost atât de fericit să o vadă. Mulţumirea de prezenţa ei, uşurarea de a o revedea, recunoştinţa că îi acceptase invitaţia şi fericirea pură de a fi cu ea compensau toată confuzia. Era ca şi cum ar fi avut un atac de cord, dar într-un sens bun.

Valentina s-a apropiat de Caio. A zâmbit şi mai larg, iar ochii lui de un albastru închis au strălucit şi mai tare când s-a apropiat de el. Fără să se gândească la ceea ce făcea, s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat uşor. Braţele lui au înconjurat-o şi a tras-o spre el, adâncind sărutul.

— Hei, a murmurat ea când au întrerupt sărutul şi s-au privit unul pe celălalt.

Caio a zâmbit, puţin zguduit de sărut.

— Bună, eşti gata pentru o aventură?

Ea a dat din cap.

— Unde mergem? A întrebat ea, curioasă.

El i-a făcut cu ochiul şi a schimbat subiectul.

— Ai luat micul-dejun?

Ea a clătinat din cap.

— Dar nu mi-e foame, am băut o cafea înainte de a ieşi.

— Minunat. Eşti gata de plecare?

— Da! A răspuns ea şi, într-un gest care părea firesc, şi-au împletit degetele, cu mâna ei în a lui, şi au plecat spre plajă.

— Nu-mi vine să cred câţi peşti coloraţi am văzut! a spus Valentina cu multă animaţie în timp ce luau micul-dejun pe barcă, după ce petrecuseră mult timp în apă, făcând snorkeling.

— E incredibil acolo jos, nu-i aşa? a întrebat Caio în timp ce lua o înghiţitură de suc de portocale, bucuros că ea se simţea atât de bine.

— Cred că a fost cea mai de neuitat experienţă pe care am trăit-o vreodată. Eşti atât de norocos că poţi vedea toate astea de aproape tot timpul.

S-a aplecat spre ea pentru a-i trece o şuviţă de păr după ureche şi a-i mângâia obrazul cu degetul mare.

— Cea mai de neuitat, nu-i aşa? Va trebui să lucrez la jocul meu de sărutări.

Aşa cum se aştepta, ea a râs şi s-a aplecat spre mâna lui, bucurându-se de mângâierea delicată. El a sărutat-o pe frunte şi s-a aşezat înapoi pe scaun.

— Ai dreptate, a spus el, reluând conversaţia. Mă simt atât de norocos că pot face ceea ce fac. Ştiu că e rar să poţi face ceea ce îţi place. Cu atât mai mult în zona mea.

— E o carieră dificilă? a întrebat ea, interesată.

— Am o mulţime de prieteni cu diplome în biologie. Unii dintre ei au renunţat şi au urmat alte căi, au intrat în alte domenii. Oameni cu calificări deosebite care nu au avut şansa să facă ceea ce fac eu. Cei mai mulţi dintre cei care au rămas în zona mea au ajuns să predea... Ceea ce nu e rău, desigur, dar nu e pentru mine. Îmi place asta... Să fiu în contact direct cu natura. Ajutând companiile care mă angajează, în principal marile staţiuni din zone protejate ca asta, să se asigure că afacerile lor respectă mediul înconjurător.

— Se vede că-ţi place ceea ce faci. Şi e fascinant. Nu m-am gândit niciodată că voi face aşa ceva... Şi nu cred că aş fi făcut vreodată aşa ceva dacă nu erai tu
> > > >
aici.

Ochii lor s-au întâlnit din nou.

— Noroc că am fost prin preajmă... a spus el, iar ea a zâmbit. Să fac asta şi să împart puţin din lumea mea cu tine va intra şi pe lista mea de lucruri de neuitat.

El s-a aplecat din nou şi s-a oprit la câţiva centimetri de buzele ei. Trăgându-şi ochii de la ai lui, ea a urmărit mişcarea limbii lui în timp ce îşi umezea buza inferioară.

— Ce altceva mai ai pe acea listă de lucruri de neuitat? a întrebat ea cu un zâmbet, pe care el i l-a întors.

— Să te sărut pe tine e în fruntea listei, a spus Caio şi s-a apropiat şi mai mult. În momentul în care buzele lui s-au întâlnit cu ale ei, şi-a dat seama că era total adevărat.

05

Valentina a privit în jurul zonei deschise a restaurantului, care dădea o petrecere pentru oaspeţi, şi a zâmbit când a văzut cuplurile îmbrăţişate de pe ringul de dans. Era o noapte frumoasă, cu un cer senin, plin de stele care străluceau în întuneric. Briza uşoară îi ciufulise părul, făcând-o să se gândească la cum se schimbase de când ajunsese: mai vâscos şi chiar mai îngălbenit de soare. Caio glumea că arăta ca o adevărată fată de plajă, roşeaţa pielii ei fiind înlocuită de un bronz auriu.

Înfăşurându-şi o şuviţă de păr în jurul degetului, şi-a amintit că mai erau doar patru zile până să plece acasă şi a simţit cum i se strânge inima. Îşi dorea ca acel scurt moment să dureze pentru totdeauna.

Şi-au petrecut fiecare zi împreună. Făceau scufundări, navigau, vizitau plajele vecine şi se relaxau la soare. Dar, mai mult decât atât, vorbeau. Foarte mult. Caio părea să fie dornic să afle mai multe despre ea. Ea credea că este doar o persoană obişnuită, dar el o trata ca şi cum ar fi fost cea mai incredibilă fată din univers. Ea, la rândul ei, voia să afle tot ce putea despre acest tip care o fermeca.

Fermecată. Da, asta era. Asta era ceea ce simţea pentru el.

De la primul lor sărut, Valentina crezuse că toate sentimentele confuze şi intense vor dispărea odată cu trecerea zilelor. Dar se înşelase. Cu cât ochii lui se fixau mai mult în ochii ei, cu cât braţele lui o învăluiau şi o ţineau mai aproape, cu cât degetele ei se agăţau de ale lui sau cu cât buzele lui le întâlneau pe ale ei în sărutări desprinse parcă dintr-un film de la Hollywood, cu atât mai mult erau captivaţi de ceva ce nu ştiau să explice. Pasiune? Afecţiune? Dorinţă? Dragoste? Niciunul dintre ei nu ştia. Dar era cel mai bun lucru care li se întâmplase de mult, mult timp...

Caio s-a aşezat lângă Valentina şi a zâmbit larg când a văzut-o

privind în depărtare.

— Visezi, frumoaso? a întrebat-o, aşezându-i în faţă cocktailul fără alcool.

Ea a zâmbit şi s-a uitat la el. El purta un tricou polo alb, care îi scotea în evidenţă bronzul, şi blugi.

— La tine, a murmurat ea şi i-a făcut cu ochiul în timp ce îşi ducea paiul la buze pentru a lua o înghiţitură din băutura răcoritoare.

El s-a aplecat spre ea şi i-a mângâiat obrazul, cu ochii strălucind de fericire.

— Ce coincidenţă... Asta e tot ce am făcut de când te-am cunoscut, a spus el şi a sărutat-o.

Şi ăsta era adevărul sincer, s-a gândit Caio. De când pusese ochii pe ea în prima zi, nu făcuse altceva decât să se gândească la ea. Se simţea ca şi cum ar fi trăit într-un vis. Şi-au petrecut zilele împreună, bucurându-se. Când el avea nevoie să lucreze, ea îi ţinea companie, dar se concentra asupra scrierii unui fel de jurnal de călătorie, în care nota tot ce văzuse şi trăise în paradis. Îşi nota experienţele de neuitat pe care le trăia acolo—un obicei pe care îl păstra încă din adolescenţă. Visa să călătorească în jurul lumii pentru a umple acele pagini cu alte amintiri. Dar, deocamdată, nu voia să renunţe la acea porţiune de paradis.

Când buzele lor s-au despărţit, el a zâmbit. Ochii lui albaştri erau plini de afecţiune, dorinţă şi ceva mai mult.

Formaţia a început să cânte o melodie uşoară. Caio s-a ridicat, surprinzând-o, şi i-a întins mâna dreaptă, cu palma în sus. Valentina a zâmbit şi a luat-o cu mâna stângă, acceptând invitaţia lui tăcută. S-au îndreptat spre ringul de dans şi s-au aşezat faţă în faţă, chiar în centru, înconjuraţi de celelalte cupluri. Dar când se priveau unul pe celălalt, parcă erau singurii oameni de acolo, luminaţi de stelele strălucitoare de pe cer, de luna plină şi de luminile calde ale felinarelor marocane împrăştiate în jur.

Tot în tăcere, s-au apropiat mai mult unul de celălalt, sânii ei

presându-se pe pieptul lui, în timp ce braţele lui Caio şerpuiau în jurul taliei ei, iar mâinile îi înconjurau gâtul. Se mişcau pe ritmul blând al cântecului care vorbea despre întâlnirea a două suflete, a sufletelor lor. Numai un poet adevărat, cineva cu inima în palmă, ar putea explica profunzimea unui sentiment atât de extraordinar.

Cu ochii închişi, Valentina se pierdea în braţele lui, în timp ce Caio se regăsea în ale ei. Această fată sensibilă şi responsabilă era pregătită să lase pe altcineva să preia controlul. Acest băiat cu spirit liber şi cumpătat era gata să se scufunde direct în sentimentul care pusese stăpânire pe sufletul său.

Chiar dacă era doar pentru moment.

Dar ce se va întâmpla după… Ei bine, niciunul dintre ei nu era pregătit să se gândească la ce se va întâmpla după ce va trebui să lase vraja în urmă şi să se întoarcă la realitate.

Un dans s-a transformat în două şi apoi trei, până când a fost servită cina. S-au întors la masa lor, dar dacă i-ar fi întrebat cineva ce au mâncat, nu ar fi fost în stare să le spună. Erau complet concentraţi unul asupra celuilalt… La atingerile subtile, la privirile încărcate de semnificaţie, la sărutările furate şi la conversaţiile şoptite.

Când seara romantică s-a încheiat, Caio şi Valentina nu erau pregătiţi să îşi ia rămas bun. De fapt, dacă cineva i-ar fi întrebat, ar fi putut spune că nu vor fi niciodată pregătiţi pentru asta, chiar dacă ştiau că momentul va veni inevitabil.

— Ce zici de o plimbare pe plajă? a spus Caio, iar Valentina a fost de acord.

— Ar fi grozav.

Mână în mână, au mers în micul golf din apropierea celor două cabane ale lor. După ce şi-a dat jos pantofii de sport, Caio a îngenuncheat în faţa ei şi, cu grijă, a desfăcut panglica sandalelor ei de vară, degetele lui mângâind pielea moale a gleznelor ei şi făcând-o să tremure de plăcere. La fel a făcut şi când şi-a scos

cealaltă sanda, mâna lui fermă alunecând pe gamba ei şi lăsând-o fără suflare. Sa îndreptat, i-a dat sandalele, şi-a luat proprii adidaşi şi, luându-i mâna, a ajutat-o să coboare scările de piatră care duceau spre plajă.

Au mers pe nisip, arătând spre stelele care străluceau ca un covor de diamante, până când au simţit atingerea îngheţată a apei mării pe picioarele lor. Valentina a scos un strigăt uşor care l-a făcut pe Caio să zâmbească. În acel moment, o mişcare pe nisip i-a atras atenţia. Nu-i venea să creadă ce vedea.

— Priveşte! a arătat cu degetul înspre locul exact.

Valentina s-a uitat în direcţia indicată de el şi a fost uimită să vadă un număr imens de broaşte ţestoase mici ieşind din cuibul lor de nisip. Ca un grup, puii sau îndreptat brusc spre mare. A fost cel mai frumos spectacol natural la care a asistat vreodată.

— Doamne! a murmurat ea, rămânând nemişcată lângă Caio, care era la fel de încântat ca ea de privelişte.

— Incredibil, nu-i aşa? a întrebat el. Încă sunt atât de emoţionat de asta, indiferent de câte ori o văd.

— Ai mai văzut asta înainte? a întrebat ea, cu ochii încă fixaţi pe puii care se îndreptau spre apa rece.

— Da. Am fost voluntar la un proiect de protecţie a ţestoaselor marine o vreme, când eram încă la universitate. Acesta a fost motivul pentru care am ales să fac ceea ce fac.

— E incredibil, Caio.

— Nu-i aşa? Am fost atât de norocoşi să fim aici la momentul potrivit. El s-a uitat la ea şi a zâmbit. De obicei, ies noaptea, când temperatura nisipului se răceşte.

— Şi sunt atât de mici... Cum ştiu unde să meargă?

— Se ghidează după lumina de la orizont. Cerul acesta înstelat şi luna plină sunt perfecte pentru ei.

Când mareea înaltă a măturat în larg micile ţestoase care pluteau pe vârful valurilor, pornind în lunga călătorie pe care natura le-o avea rezervată, Caio, cu braţul în jurul taliei Valentinei, a tras-o mai aproape pentru un sărut. Cu buzele lipite, pasiunea dintre ei, care clocotea mereu dedesubt, a explodat brusc şi săruturile lor s-au adâncit.

Fără să vrea ca ea să se simtă stânjenită că cineva îi vedea, Caio a condus-o la cabana lui, cea mai apropiată dintre cele două. Nu au avut nevoie de cuvinte. Cei doi ştiau ce urma să se întâmple şi erau gata să se lase pradă dorinţei.

Fără să aprindă luminile, el a dus-o în camera lui, scăldată în lumina lunii. În faţa patului moale, el i-a împins breteaua rochiei de pe unul dintre umeri, buzele lui urmându-i îndeaproape degetele. A făcut acelaşi lucru cu celălalt umăr, lăsându-i pe amândoi descoperiţi.

Valentina şi-a dat capul pe spate, gemând la atingerea lui. Buzele lui au călătorit de la umărul ei până la gât, limba însoţindu-i sărutările. Rochia ei a căzut la picioarele ei, la fel ca hainele lui. S-au mutat spre pat, trupurile lor lipite unul de altul, sărutându-se adânc şi pasional. Lenjeria lor intimă a luat curând calea celorlalte haine, toate zăcând într-o grămadă pe podea.

S-au pierdut unul în atingerea celuilalt. Pasiunea puternică a vibrat în aerul din jurul lor. Caio nu era lipsit de experienţă. Mai fusese cu alte femei, dar niciodată cu o asemenea intensitate. Ştia că nu va mai fi niciodată la fel după ce va face dragoste cu ea. Iar Valentina ştia că acea experienţă va transcende tot ceea ce visase vreodată. Era pasiunea în forma ei cea mai pură, cea mai sublimă, ceva atât de rar încât existau oameni care îşi petreceau întreaga viaţă fără să simtă măcar o urmă din acea dorinţă avidă şi singulară.

Valentina nu avusese prea multă experienţă. Cele câteva dăţi în care se lăsase pradă dorinţei fuseseră stângace şi trecătoare. Doi adolescenţi curioşi care încercau ceva ce avea nevoie de exerciţiu pentru a fi satisfăcător. Dar ea nu era o proastă. Era în contact cu lumea. Citea mult şi era foarte conştientă de ea însăşi, de corpul ei şi de ceea ce se întâmpla cu adevărat între un bărbat şi o

femeie. Dar nimic, absolut nimic, nu ar fi putut să o pregătească pentru acea explozie de sentimente.

Toate simţurile ei erau concentrate acolo. Atingerea mâinilor o provoca, mirosul pasiunii debloca dorinţa, ochii lor plini de foc, gurile murmurau cuvinte dezarticulate şi simţea gustul poftei amestecat cu altceva. Un sentiment mai profund, mai intens, mai copleşitor. Ceva care depăşea cuvintele, care inunda încăperea atunci când cele două trupuri ale lor deveneau una. Se potriveau perfect, ca şi cum ar fi fost piese de puzzle făcute pentru a fi conectate, creând ceva mai mare.

Frenezia de mişcări, gemete, sărutări şi atingeri i-a condus spre vârful plăcerii, vibraţiile făcându-i să se simtă ca şi cum ar fi explodat în milioane de bucăţi. Dar când respiraţia lor s-a calmat, piepturile, care se ridicau şi coborau, gâfâind după aer, au găsit un ritm mai relaxat, atingerile au trecut de la şocant la reconfortant şi aerul s-a umplut de mirosul de pasiune care îi înconjura, Caio şi Valentina au simţit că acele milioane de piese se unesc din nou, dar ştiau că nu vor mai fi niciodată la fel ca înainte.

Totul se schimbase. Ei se schimbaseră. Şi, în ciuda fricii care îi pândea de ceea ce avea să se întâmple în continuare, cei doi s-au mişcat împreună, cuibărindu-se în căldura afecţiunii pe care o simţeau unul pentru celălalt. În tăcere, fiecare dintre ei, pierdut în propriile gânduri, a decis să nu se întrebe ce va fi atunci când vor trebui să meargă pe drumuri separate. Nu erau pregătiţi să afle. Deocamdată, voiau să rămână unul în braţele celuilalt, mângâiaţi şi protejaţi, lăsând incertitudinea pentru viitor.

06

Era încă întuneric când Valentina a deschis încet ochii. Clipind de câteva ori pentru a-şi lăsa ochii să se adapteze la întuneric, încă somnoroasă, s-a uitat la Caio şi a fost surprinsă să îl vadă cu ochii deschişi, privind spre acoperiş. Era prima dată de când începuseră să doarmă împreună când îl vedea treaz.

— Hei... a murmurat încet, umezindu-şi buzele uscate.

Caio s-a întors spre ea, surprins să o vadă trează.

— Bună, frumoaso. E încă foarte devreme.

A zâmbit.

— Ştiu, de ce eşti treaz?

El a expirat adânc, eliberându-şi toată frustrarea, dar nu a spus nimic. Au rămas în tăcere încă puţin, până când ea s-a sprijinit într-un braţ.

— Ce e, Caio? Eşti supărat? El a dat din cap în tăcere. Pot să te ajut?

Un alt suspin lung.

— Nu sunt pregătit... A vorbit atât de încet încât aproape că nu l-a auzit.

— Nu eşti pregătit pentru ce? a întrebat ea, confuză.

Caio s-a aşezat pe pat, aranjându-şi pernele la spate, şi a tras-o în braţe, ghemuindu-se lângă ea în timp ce ea făcea la fel.

— Timpul nostru aici se scurge... Nu sunt pregătit să te las să pleci. Am crezut că... Vocea lui s-a frânt. Înghiţind în sec, a continuat, cuvintele lui şovăind: Am crezut că, atunci când va veni timpul, ne vom lua rămas bun ca prieteni. Doi adulţi care au

avut o relaţie specială în paradis... Dar acum, tot ce pot să mă gândesc este că zece zile nu au fost de ajuns.

Braţele care îi înfăşurau talia îl strângeau. Ea simţea exact la fel.

— Dar ce o să facem? a întrebat el. Eu locuiesc în sud-estul ţării, iar tu... Ei bine, tu trăieşti oriunde te duce cercetarea ta!

— Vino cu mine.

Ea s-a ridicat brusc în picioare, speriată.

— Ce?

— Vino cu mine. Nu vrem să fim despărţiţi. Putem sta împreună până când... Vocea lui s-a stins şi ea l-a privit cu o sprânceană ridicată.

— Până când?

— Până când... Nu ştiu. Până când vom fi pregătiţi să... Vocea i s-a frânt în timp ce încerca să rostească cuvintele care îl făceau să îl doară pieptul: Să ne luăm rămas bun.

A fost rândul Valentinei să respire adânc. Era atât de confuză. Nu voia să-l părăsească, chiar nu voia. Dar mai ştia şi că, mergând mai departe cu relaţia, care nu putea avea niciun viitor, nu făcea decât să amâne durerea. Şi cu cât mai mult dura, cu atât mai dureros ar fi fost în cele din urmă.

— Caio, şi eu simt la fel. Dar nu pot să renunţ la tot şi să te urmez în jurul lumii până când te plictiseşti de mine.

A făcut o grimasă când a auzit-o spunând asta cu voce tare, pentru că, în adâncul lui, ştia că asta nu se va întâmpla niciodată. Nu se va sătura niciodată de ea. A deschis gura să spună asta, dar ea a ridicat mâna ca să-l oprească.

— Nu. Te rog, nu spune nimic. Faţa ei expresivă era o mască de durere. Cu cât durează mai mult, cu atât voi suferi mai tare când se va termina. Pentru că îmi place de tine. Îmi placi cu adevărat. Mai mult decât ar trebui. Dar tu eşti un om al lumii. Locul tău e

pe mare, iar curenţii oceanului sunt ghizii tăi. Iar eu, ei bine, am nevoie să mă regăsesc şi eu. Să descopăr unde este lumea mea. Dacă aş merge cu tine, aş deveni dependentă de o relaţie pe care tu nu eşti pregătit să ţi-o asumi. Şi, în cele din urmă, povestea noastră s-ar încheia dureros, ceea ce niciunul dintre noi nu-şi doreşte.

Şi-a lăsat privirea în jos, părând pierdut. După câteva secunde de tăcere, a întrebat în cele din urmă:

— Deci, ce sugerezi?

— Mai avem două zile aici. Să profităm la maximum de ele şi... Când va fi timpul să plecăm, vom lua cu noi momentele frumoase şi amintirile din momentul nostru magic din paradis.

S-a aplecat spre ea, punându-şi braţele în jurul taliei ei şi trăgând-o spre el, cu buzele apropiate de ale ei.

— Vreau doar să mă întorc în timp... a murmurat, simţind cum respiraţia ei se amestecă cu a lui.

— Şi eu... Dar cum nu putem... a murmurat ea pe buzele lui.

— Hai să ne facem cele mai frumoase amintiri din timpul petrecut aici.

Gura lui a întâlnit-o pe a ei într-un sărut pasional.

„Vor fi amintiri pe care le voi păstra cu mine pentru totdeauna...” s-a gândit Valentina.

Şi de parcă el îi auzea gândurile, în mintea lui a adăugat: „Şi nimic nu va mai fi la fel ca ceea ce am găsit aici, în propriul nostru paradis.”

***

Ultimele două zile au fost cele mai apropiate de perfecţiune. Hotărâţi să creeze cele mai frumoase amintiri din povestea lor cu termen de expirare, Caio şi Valentina nu s-au despărţit nicio secundă. S-au iubit intens, lăsând pasiunea dintre ei să curgă liberă. Dar chiar şi atunci când ritmul cardiac încetinea după ce făceau dragoste, ei erau în continuare pierduţi unul în celălalt. Buzele lui erau mereu lipite de ale ei, iar mâinile lor erau mereu întrepătrunse sau se mângâiau uşor, până când pasiunea exploda din nou şi trupurile lor trebuiau să fie doar

unul singur.

În timpul acelor două zile, Caio a uitat de frica de sentimentul care creştea atât de repede în pieptul lui, încât îl lăsa fără suflare. Valentina a lăsat deoparte durerea despărţirii care ştia că va veni. S-a aruncat cu capul înainte în acel ocean de sentimente şi a trăit intens pasiunea care se trezise în ea. Şi-a trăit propriul basm, plonjând cu capul înainte în ceea ce trebuie să fi fost cea mai frumoasă poveste de dragoste pe care cineva ar fi putut-o scrie vreodată.

Dar, ca toate poveştile, şi a lor avea un sfârşit. Chiar dacă nu era un final care să îi vadă trăind împreună fericiţi până la adânci bătrâneţi. Caio şi Valentina s-au iubit intens şi au scris una dintre cele mai frumoase poveşti de dragoste trăite vreodată... Chiar dacă nu avea să se termine ca un roman de Nicholas Sparks şi era ceva mai puţin dramatică.

Acel apus de soare a fost la fel de înnorat ca inimile celor doi. Era ca şi cum cerul din Marau ar fi ştiut că o poveste de dragoste care înflorea acolo se apropia de sfârşit. Soarele apusese, iar mareea creştea. În timp ce Valentina îşi punea ultimele haine în valiză, Caio se plimba de colo-colo în cabană ca un animal în cuşcă. În camera tăcută, singurul sunet era cel al paşilor lui pe podeaua albă.

Un claxon a răsunat afară în timp ce Valentina îşi încheia fermoarul valizei. Era timpul să plece.

Caio s-a dus la ea şi i-a luat valiza, luându-i mâna. Aveau să stea împreună până când se va urca în maşina care o va duce la

aeroportul din Ilheus pentru zborul spre Sâo Paulo. Avea să mai stea acolo încă două zile pentru a-şi termina munca.

După ce i-a pus valiza în portbagajul maşinii, a tras-o înspre el şi a îmbrăţişat-o puternic, ca şi cum ar fi fost ultima oară. Şi chiar aşa era. Era timpul să plece şi, chiar dacă ştiau de la început ce aveau şi ce se va întâmpla, nu erau pregătiţi pentru durerea intensă care i-a lovit.

— Ai grijă de tine, frumoaso, a murmurat el, continuând să se îmbrăţişeze, cu fruntea sprijinită de a ei. Ochii lui albaştri erau întunecaţi şi plini de lacrimi, la fel ca ai ei.

— Şi tu, a spus ea încet, lacrimile revărsându-se în cele din urmă pe obrajii ei. Îţi mulţumesc că ai făcut parte din cea mai frumoasă experienţă din viaţa mea!

El a dat din cap şi a închis ochii, trăgându-şi nasul pentru a se opri din plâns.

— Eu... a început să spună, dar el a întrerupt-o, deschizând repede ochii şi punându-şi degetul pe buze.

— Sşt... A sărutat-o uşor, ca un fluture care se odihneşte pe o floare. Nu merit dragostea ta, nu sunt bărbatul care merită să aud aceste cuvinte... Vocea lui s-a frânt.

Angajatul staţiunii i-a strigat numele.

— Domnişoară Valentina, iertaţi-mă, dar dacă nu plecăm acum, veţi pierde avionul.

Ea a dat din cap şi s-a aplecat spre Caio, sărutându-l pentru ultima oară. A fost cel mai dulce şi mai trist sărut pe care l-a dat vreodată cuiva.

— Nu te voi uita niciodată, a spus ea încet. La revedere, Caio!

Valentina s-a întors şi s-a urcat în maşină în timp ce lacrimile îi cădeau nestingherite. Şoferul a întors maşina şi s-a îndreptat spre ieşirea din staţiune. Ea nu s-a uitat înapoi. Ştia că, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi putut pleca. Nu şi dacă l-ar fi văzut pe

bărbatul pe care îl iubea atât de mult plângând neconsolat, având grijă de maşina care o ducea departe.

Când maşina a virat după un colţ, a închis ochii şi ultimele ei cuvinte i-au venit în minte, ca şoptite de vânt.

— Nu te voi uita niciodată, a spus ea.

— Nici eu nu te voi uita niciodată, Valentina, a murmurat el cu un suspin trist. Nu voi iubi niciodată pe nimeni aşa cum te-am iubit pe tine.

07

Doi ani mai târziu...

Se spune că cel mai bun mod de a cunoaşte intensitatea iubirii pe care un bărbat o simte pentru o femeie este să vezi expresia din ochii lui atunci când o vede pentru prima dată în rochie de mireasă, mergând pe culoar spre altar. În acele prime trei secunde, poţi vedea surpriza, fericirea, entuziasmul şi, mai presus de toate, dragostea.

Cu el, nu a fost diferit.

Când Valentina a apărut îmbrăcată în rochia albă lungă, fără bretele şi vaporoasă, cu părul lung prins într-un coc la ceafă, împodobită cu flori, ţinând în mână un mic buchet colorat, puteai vedea totul reflectat în privirea mirelui. Surpriză, pentru că arăta atât de frumoasă, chiar mai mult decât în mod normal. Fericirea că, în sfârşit, schimbau jurămintele care aveau să le modeleze viaţa împreună. Emoţia de a face pasul care le va schimba viaţa pentru totdeauna. Şi dragoste, cea mai puternică emoţie care exista.

În timp ce ea se îndrepta încet spre altarul unde Caio o aştepta, a auzit muzica ce le definea romantismul, făcându-i inima să bată mai repede.

La jumătatea culoarului, Valentinei i s-a tăiat răsuflarea când l-a văzut pe bărbatul pe care îl iubea nespus de mult aşteptând-o cu un zâmbet enorm pe faţă, alături de ofiţerul de stare civilă care urma să-i căsătorească la apus. Arăta incredibil de chipeş, asta era o certitudine. Dar nu acei ochi albaştri care scânteiau de fericire sau acel zâmbet încrezător îi tăiau respiraţia. Sărbătorirea iubirii care începuse în acea mică porţiune de paradis era una dintre binecuvântările pentru care era incredibil

de recunoscătoare.

Nu fusese uşor să ajungă în acel punct. Amândoi fuseseră nevoiţi să îşi schimbe vieţile pentru a putea face ca acea dragoste să funcţioneze în lumea reală. Fusese nevoie să găsească un echilibru între cariere şi locaţii, precum şi să găsească curajul de a se abandona iubirii, trup şi suflet.

Privindu-şi viitorul soţ, Valentina a văzut povestea lor derulându-se în faţa ochilor ca într-un film. Încă îşi mai amintea cât de devastată se simţise în timpul zborului spre Sâo Paulo şi cât de şocate au fost surorile ei când au văzut-o atât de deprimată, aşteptându-se să se întoarcă fericită. Şi-a petrecut acea noapte plângând pe umerii lor, renunţând la control şi lăsându-se consolată pentru prima dată.

Dar dimineaţa următoare, care fusese atât de înnorată şi sumbră, s-a transformat complet atunci când a sunat soneria de la uşă. Când a deschis uşa, a fost ca şi cum un curcubeu a apărut printre nori, încălzindu-i inima. Zbârcit, cu părul răvăşit şi ochii obosiţi după o noapte nedormită şi zboruri de legătură, acolo era Caio, care a luat-o în braţe şi i-a şoptit la ureche că nu o va mai lăsa să plece niciodată.

Dar, pentru ca ei să fie împreună, viaţa lui trebuia să se schimbe. Acel prim an a fost o perioadă de adaptare, în care el şi-a îndreptat cariera într-o nouă direcţie. A fost recomandat drept coordonator al protecţiei animalelor marine pentru un proiect de anvergură şi şi-a asumat acest rol după ce a recomandat un prieten să se ocupe de proiectele sale din nord-est. Întrucât traiul pe coastă era esenţial pentru stilul de viaţă al lui Caio, el şi Valentina s-au mutat la Rio de Janeiro câteva luni mai târziu, întorcându-se în Sâo Paulo la sfârşit de săptămână pentru a le vizita pe surorile ei.

În noul lor oraş, Valentina şi-a descoperit dragostea pentru fotografie. A urmat cursuri şi a devenit specialistă în fotografie naturală, vânzându-şi lucrările celor mai importante reviste de natură din ţară. A profitat de călătoriile pe care le-a făcut împreună cu Caio şi de implicarea acestuia în problemele de

mediu pentru a arăta lumii frumuseţea naturală incredibilă a Braziliei.

Acum că vieţile lor erau mai stabile şi se adaptaseră la noua lor realitate, cuplul a decis să facă următorul pas şi să îşi celebreze dragostea. Cu ochii fixaţi în ai lui, nici măcar nu a putut să se uite în jur la familia şi la cei mai apropiaţi prieteni care erau cu toţii în picioare, împărtăşind acel moment cu ei, în timp ce Valentina făcea ultimii paşi spre altar. Caio a ajutat-o să urce pe platformă şi, când au fost faţă în faţă, i-a sărutat fruntea cu blândeţe.

Cu mâinile împletite, s-au întors spre ofiţerul de stare civilă care a zâmbit şi a început ceremonia de care toată lumea era atât de încântată. Era o celebrare a iubirii adevărate dintre doi oameni care erau meniţi să se întâlnească şi care îşi

> > > aparţineau unul altuia.

Simţind nisipul rece în jurul picioarelor goale, Caio i-a luat mâna în a lui şi a condus-o pe plaja scăldată în lumina lunii. Nu-i venea să creadă cât de mult se schimbaseră vieţile lor de când fuseseră ultima dată acolo. A auzit oftatul moale al Valentinei şi s-a uitat la ea. Ea zâmbea, fericită.

— E totul în regulă, iubirea mea? a întrebat el, oprindu-se în faţa ei, mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor.

— Credeam că nu voi putea fi niciodată mai fericită decât eram deja… Dar m-am înşelat. Zâmbetul ei s-a lărgit. Azi e cea mai bună zi din viaţa mea, fără îndoială.

Caio i-a întors zâmbetul şi a tras-o înspre el, învăluind-o într-o îmbrăţişare. A simţit cum îl cuprinde sentimentul familiar de mulţumire, ceva ce se întâmpla întotdeauna când era alături de ea.

— Ziua de azi e doar a doua după o zi specială, a spus el, aplecându-se spre ea, buzele lor fiind atât de apropiate încât respiraţia lor se amesteca.

— Serios? a şoptit Valentina, ochii ei închizându-se încet în timp ce se apropia. Şi ce zi a fost aceea?

— Ziua în care m-am îndrăgostit de tine la prima vedere. Când te-am văzut, am ştiut imediat că viaţa mea se va schimba.

El şi-a atins buzele de ale ei într-o mângâiere blândă.

— Serios? Şi s-a schimbat? a întrebat ea, muşcându-şi buza de jos, făcându-l să o îmbrăţişeze şi mai tare.

> > >

— În totalitate. Dragostea ta m-a făcut cel mai fericit om din lume.

Valentina a suspinat şi şi-a pus braţele în jurul gâtului lui. S-a ridicat pe vârfuri şi s-a ghemuit şi mai mult în el.

— Te iubesc atât de mult!

— Eu te iubesc şi mai mult!

În cele din urmă, s-au sărutat. A fost unul dintre acele săruturi intense, profunde şi speciale, pe care şi le vor aminti pentru totdeauna. Apoi, au mers împreună, încă unul în braţele celuilalt, spre aceeaşi cabană în care au stat prima dată.

Caio şi Valentina au descoperit că adevăratele poveşti de dragoste nu au sfârşit. Că, împreună, îşi vor scrie propriul basm şi că celebrul final fericit era doar începutul unei vieţi pline de fericire.

A lor era abia la început.

Sfârşit

Nota autorului

Dragă cititorule,

La prima vedere, este o poveste scurtă şi unică şi, aşa cum sugerează şi numele, este despre dragoste la prima vedere. A fost gândită, dezvoltată şi structurată mai întâi pentru a fi exact atât de lungă pe cât este.

Când cumpăraţi această carte, ajutaţi organizaţiile de protecţie a mediului, în principal pe cele care lucrează cu animalele marine. În fiecare lună, o parte din drepturile de autor din vânzarea sau închirierea acestei cărţi va fi donată WWF, un ONG non-profit care lucrează pentru a schimba modelele actuale de degradare a mediului şi pentru a promova un viitor în care societatea noastră şi natura să trăiască în armonie.

Sper ca Valentina şi Caio să vă atingă inima.

Lectură plăcută!

A. C. Meyer X

Mai multe cărţi de acelaşi autor:

În portugheză:

Série Par Perfeito

Volumul 1

Volumul 2

Volumul 3

Volumul final

Seria As garotas

O tipo certo de garota errada

Seria After Dark

Louca por você

Apaixonada por você

Fascinada por você

Encantada por você

Seria After Dark

O primeiro natal de Danny e Julie

Surpresa para voce

Louco por elas

Cărţi unice

Presente de Natal

Cadu e Mari

În alte limbi:

Falling For Her

Despre Autor

A. C. Meyer locuieşte în Rio de Janeiro şi este obsedată de cărţi. Comediile ei romantice vă vor încânta de la început până la sfârşit. Seria ei After Dark a avut un succes uriaş în rândul cititorilor. Prima ei carte de dragoste pentru Galera Records a fost Cadu şi Mari, care a fost publicată şi în SUA în format digital.

Site: www.acmeyer.com.br

Facebook: a.c.meyeroficial

IG: @acmeyerbooks

Twitter: @acmeyerbooks

Recenzile şi recomandările voastre din gură în gură vor face diferenţa. Ele sunt cruciale pentru succesul oricărui autor. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsaţi o recenzie, chiar dacă este vorba doar de un rând sau două, şi să le spuneţi prietenilor voştri despre ea. Asta îl va ajuta pe autor să vă aducă noi cărţi şi le va permite şi altora să se bucure de poveste.

Sprijinul vostru este foarte apreciat!

Notas

[-1]

În limba română: „Când te-am găsit / M-am pierdut pe mine / Când te-am văzut / M-am îndrăgostit”.